

Farní noviny

Svatý Václave, vévodo české země, kníže náš, pros za nás Boha, svatého Ducha!

Kriste, eleison.

*Ty jsi dědic české země, rozpomeň se na své plémě, nedej zahynouti nám ni budoucím,
svatý Václave! Kriste, eleison.*

Pomoci my tvé žádáme, smiluj se nad námi, utěš smutné, zažeň vše zlé, svatý Václave!

Kriste, eleison.

*Nebeské jest dvorstvo krásné, blaze tomu, kdo tam dojde, v život věčný, oheň jasný svatého
Ducha. Kriste, eleison.*

*Maria, Matko žádoucí, tys Královna všemohoucí, prosíš za nás, za křesťany, svého Syna,
Hospodina! Kriste, eleison.*

Andělé svatí nebeští, račte nás k sobě přivésti, tam, kde chvála nepřestává věčného Boha.

Kriste, eleison.

*Všichni svatí, za nás proste, zahynouti nám nedejte, svatý Víte, svatý Norberte, svatý
Zikmunde, svatý Prokope, svatý Vojtěše, svatý Jene Nepomucký, svatá Ludmilo, svatá
Anežko, svatý Václave!*

Kriste, eleison.

*Bohu Otci chválu vzdejme, svatým křížem se žehnejme: Ve jménu Otce i Syna jeho i
Ducha svatého.*

Kriste, eleison.

Svatováclavský chorál je český církevní hymnus, jehož kořeny sahají patrně až do 12. století. Původně měl tři pětiřádkové slohy neumělých, sdružených rýmů, ukončené refrémem „Kyrie eleison“. Obsahem byla prostá modlitba ke sv. Václavu, vévodovi a prvnímu patronovi české země, aby se přimluvil za svůj národ u Boha, pomohl mu od příkoří a zajistil mu spasení. V Jednotném kancionálu je zařazen pod číslem 830, a to ve dvou verzích.

Dobu vzniku této písně kladla stará tradice do 14. století, její autorství bylo připisováno pražskému arcibiskupovi Arnoštu z Pardubic nebo arcibiskupovi Janu Očkovi z Vlašimě (jak uvádí kronikář Václav Hájek z Libočan). Bohuslav Balbín obě tyto domněnky kombinoval: Arnošt prý píseň složil, Očko rozšířil.

Svatováclavský chorál je však mnohem starší. Strofická stavba, jazyková stránka, zvlněná melodie a harmonizace této písně ukazují spíše na 13. století. Konečně úpěnlivá prosba v písni „utěš smutné – zažeň vše zlé“ svědčí o pohnuté době, a tou zřejmě mohla být léta braniborské správy (1278–1283). Zdá se však, že text písně se vyvíjel postupně a jeho prazáklad zřejmě pochází již ze století dvanáctého. Někdy na rozhraní 14. a 15. století přibýly dvě nové strofy: „Ty jsi dědic české země“ a „Maria, matko žádoucí“. V zápise o rukopise litoměřickém z konce 15. století se uvádějí opět nové strofy, mezi nimi sloka, obsahující invokaci k ostatním českým světcům. Ty ovšem později ze standardního textu vypadly. Chorál s původně staročeským textem dostal svoji finální podobu, užívanou dodnes, zřejmě v 18.–19. století. Přečkal staletí a je nadále pravidelně zpíván, zpravidla na konci nedělní velké mše nebo o významných křesťanských svátcích.

V době vzniku Československa existovaly snahy o to, aby se píseň stala národní hymnou. Jak řekl Jakub Deml, „Svatováclavský chorál obsahuje z hlediska morálních hodnot myšlenky věčně živé, které odpovídají i ignorovaným požadavkům přítomnosti“. Slavný český básník, symbolista Otokar Březina litoval, že se „vznešená svatováclavská hymna nestala státní hymnou osvobozeného národa“. Od vzniku strany lidové v roce 1919 je tradicí, že součástí sjezdu strany je zpěv Svatováclavského chorálu. Přijetí Svatováclavského chorálu jako státní hymny požaduje dnešní politická strana Koruna Česká. Chorál byl zpíván při významných událostech, jako korunovacích českých králů a zazněl i při pohřbu T. G. Masaryka nebo Václava Havla.

Seznamte se, prosím...

Svatý Václav (907 – 28. září 935) byl českým knížetem a světcem, který je považován za hlavního patrona české země.

Český kníže Václav I. byl synem knížete Vratislava a jeho manželky Drahomíry, která byla dcerou knížete Havolanů (polabští Slované). Jeho prarodiči byli první historicky doložený přemyslovský kníže Bořivoj I. a jeho žena svatá Ludmila.

Kromě díla saského kronikáře Widukinda z Corvey, čerpají historici své poznatky o knížeti Václavovi

především z početných legend. Podle nich byl Václav na svou dobu neobvykle vzdělaný. Údajně byl vyučován slovanskými kněžími (Pavel, Učen) a babičkou Ludmilou ve staroslověnětině, latině, snad i řečtině. Toto tvrzení je vzhledem k převažující negramotnosti tehdejších evropských panovníků do značné míry nepravděpodobné. Je proto možné, že autoři legend, mniši, obdařili panovníkovu osobu vlastnostmi, které byly požadovány po řeholnicích. Jejich obraz mnicha na trůně připadá některým soudobým historikům značně zkreslený.

Roku 921 zemřel kníže Vratislav I. Václavovi bylo tehdy teprve 13 let, proto se poručnické vlády ujala jeho matka Drahomíra a vykonávala ji až do roku 924 nebo 925. Poté vládl Václav osobně. Byl pravděpodobně ženatý, ale jeho manželka mu neporodila syna (buď byla bezdětná nebo se z tohoto svazku narodily pouze dcery). Údajného syna Zbraslava, kterého opět vzpomínají legendy, by Václav zřejmě zplodil se svojí souložnicí.

Vztah k říši

Důležitým problémem Václavovy vlády se stal vztah k východofranské říši, nebo lépe řečeno, k tomu, co z ní v té době ještě zbývalo (především kmenová vévodství Sasko a *Bavorsko*). Nebyl pouze důsledkem událostí, které se odehrály za jeho vlády, ale výslednicí dlouhodobějšího vývoje situace v této oblasti.

Roku 895 uznala „knížata Čechů“ lenní závislost na východofranské říši, jejíž místo postupně zaujalo Bavorsko v čele s vévodou Arnulfem z rodu Liutpoldovců. České knížectví se tak za vlády knížat Spytihněva I. a Vratislava I. orientovalo na bavorské vládce, v nichž byla spatřována opora nejprve proti velkomoravské říši, později především proti Sasku. Saští vévodové expandovali směrem na východ proti polabským Slovanům (již počátkem 10. století napadli Lužické Srby a rychle si je podmanili), proto představovali pro Čechy vážné nebezpečí. Kromě toho uzavřeli jak Češi, tak Bavoři mírovou smlouvu s Maďary.

Situace v říši se začala měnit po roce 911, kdy vymřeli vládci z rodu Karlovců. Roku 919 byl východofranským králem zvolen saský vévoda Jindřich I. Ptáčník a brzy dosáhl uznání u

dalších vévodů včetně Arnulfa Bavorského (921), kterému přiznal řadu privilegií. Roku 928 sblížilo Arnulfa s Jindřichem příměří uzavřené s Maďary. Nastala otázka, jak se bude dále vyvíjet vztah českého knížectví k říši. Kníže Václav jistě neměl v úmyslu přenést přátelské vztahy, které ho vázaly k Bavorsku, na Sasko. Zbylé vazby knížectví na říši se začaly uvolňovat a Čechy se osamostatnily. To však nehodlali Jindřich s Arnulfem připustit.

Roku 929 vtrhla saská a bavorská vojska ze severu a jihozápadu do Čech. Útok nebyl očekáván, a tak pronikla celkem bez problémů až ku Praze. Václav si nepřál, aby jeho země byla vypleněná a vydrancovaná, a raději se podrobil. Výsledkem jednání bylo placení obvyklého tributu, jak o pár let později zaznamenal saský kronikář Widukind z Corvey. Podle Palackého šlo prý o každoroční dávku ve výši 5 tisíc hřiven stříbra a 120 volů. Tento poplatek, o němž se nezmiňuje žádný ze soudobých kronikářů, ale teprve Kosmas, se platil nepravidelně do Bavorska v době vlády Karla Velikého a Ludvíka Pobožného (asi 806–840) a zřejmě byl obnoven roku 895. Nyní se poplatek měl odvádět do Saska a zřejmě šlo opět o dobytek, zlato a stříbro, případně jiné věci. Neplatil se pouze z přemyslovského panství ve středních Čechách, ale z celé země, za jejíhož reprezentanta Václava v říši pokládali (navzdory tomu, že zde stále ještě existovala další „knížata Čechů“). Mohlo tedy jít o obnovení placení tributu zavedeného již v roce 806.

Widukind uvádí také informaci, že se kníže Václav králi Jindřichovi „poddal“. Starší historiografie od dob Palackého z toho odvozovala, že se Václav poddal říši a poté nastalo postupné začleňování českého státu do jejího rámce. Václav Novotný dokonce mylně soudil, že šlo o přijetí léna (to by však musel východofranský král potvrzovat české panovníky po jejich nastoupení na trůn, což se v 10. století nikdy nestalo). Ve skutečnosti se jednalo patrně jen o přímý osobní vztah, který byl obdobou vztahu Jindřicha Ptáčníka k ostatním vévodům v říši, spojenectví svého druhu (nelze chápat ve smyslu novodobých vojenských aliancí), kde stál jeden ze spojenců výš než druhý. To bylo v daném případě vyjádřeno placením tributu, který byl poplatkem za mír, za neútočení. Václav osobně ovšem díky tomu mohl začít s budováním vlastní politiky, která by upevnila pozici knížectví doma i v zahraničí. Jindřichovo uznání Václava za důležitého politického partnera k tomu bylo nezbytné. Důležitou složkou Václavovy vlády byla otázka církevní. Václav mohl po upevnění vztahu s Jindřichem požádat o darování ostatků sv. Víta (pro tyto ostatky nechal Václav vystavět na pražském hradě rotundu sv. Víta). Spojenectví českého knížectví a Saska bylo velmi labilní záležitostí, stejně jako byly zatím nepevné a nehotové oba státní útvary.

Interpretace Václavovy smrti

Není pochyb o tom, že mezi knížetem Václavem a jeho mladším bratrem Boleslavem probíhaly názorové spory. Existují však různé pohledy na to, zda šlo či nešlo o otázky náboženství. Častější interpretace poukazuje na důslednou Václavovu politiku v procesu christianizace a upevňování křesťanství ve svém knížectví. Tyto skutečnosti tak mohly vyvolat nesouhlasnou reakci u části českých předáků, kteří odmítly odklon od dosud tradičního uspořádání společnosti na více či méně pohanském základě.

Jiná interpretace přihlíží, bez zmínky o náboženských otázkách, k vnitřnímu uspořádání českého státu a částečně též, jako interpretace předchozí, k Václavovu poměru k Saksu. Ze srovnání vlády Václava a Boleslava je patrná odlišnost jejich koncepcí. Pokud Václav vojensky porazil některého z ostatních českých knížat, jeho území *neobsadil a spokojil se s* formálním slibem závislosti, která často nebyla po odchodu knížecí družiny realizována. Boleslav si přál pevně ovládnout celé Čechy, zbavit ostatní knížata vlády a dosadit na jejich území knížecí správce, kteří by vybírali od zdejšího obyvatelstva daně. Za tyto prostředky by pak bylo možné vybudovat vojsko a zbavit se poplatné závislosti na Saksu.

To vše Boleslav I. uskutečnil v době své vlády.

Bez rozdílu všechny legendy (ovšem ne se zcela jasným motivem) uvádí, že 28. září 935 (spíše než 929) došlo ve Staré Boleslavi k Václavově úkladné vraždě, zosnované Boleslavem, kterého podbízel „čeští mužové“. Dále pak byli zavražděni i členové Václavovy družiny, tak, jak přikazovala tehdejší zvyklost krevní msty. Existují názory, které mimo jiné na základě toho, jak legendisté příběh vyprávějí, vyvozují, že mohlo jít spíše o nešťastnou náhodu, osudné nedorozumění s tragickým koncem, a nikoliv o vyvrcholení mocenského boje mezi dvěma tábory Přemyslovců.

V každém případě Václavova smrt, ať již byla výsledkem náhody či zlého úmyslu, znamenala šanci pro Boleslava I. uskutečnit vlastní záměry. Ty však byly dříve mylně vykládány jako „slovanské“ či dokonce „národní“ v kontrastu s údajnou Václavovou podřízeností.

Svatováclavský symbol

Svatý Václav je jedním z nejoblíbenějších českých svatých, patron české země, mučedník, postava, jejíž tradice sehrála velmi důležitou úlohu v emancipaci českého státu a přemyslovské dynastie v rámci křesťanské Evropy. Václavova obliba je také daná dlouhou církevní tradicí, později byla posílena obrozeneckými potřebami. Kult, ke kterému se nakonec obrátil i samotný Boleslav, se začal výrazně projevovat od druhé poloviny 11. století. Vyzdvihované přednosti jsou: zbožný a mravný život, horlivost pro čest a slávu Boží, péče o rozšíření křesťanské víry v celém národě, stavba četných křesťanských chrámů, častá návštěva bohoslužeb, všestranné konání skutků milosrdenství a lásky. Václav ctil svou *matku*, pečoval o chudinu, nemocné a sirotky, poskytoval přístřeší a pohostinství pocestným a cizincům a netrpěl, aby se komukoliv stala křivda, byl osobně statečný, výborný jezdec na koni. Toto vše se dle tradice událo v období mezi jeho 18. a 22., resp 28. rokem života až do *jeho smrti*.

Uctívání

Po přenesení (translaci) jeho těla, které se v té době rovnalo dnešní papežské kanonizaci, vznikla první, nedochovaná legenda. Slavisté za ni považují První staroslověnskou legendu a translaci ve shodě s pozdější pražskou tradicí spojují s třetím rokem po Václavově smrti. Někteří mladší badatelé (Dušan Třeštík) pak naopak uvažují o latinské legendě a o úzké souvislosti mezi snahou o založení pražského biskupství v půli 60. let a tímto aktem.

Před rokem 976 byla jistě v řezenském prostředí sepsána jiná legenda, latinská *Crescente fide christiana* a o něco později, koncem 10. století zřejmě vznikla Legenda tak řečeného Kristiána (dříve byla některými badateli pokládána za falzum z 12.–14. století), což znamená, že úcta ke sv. Václavu byla velmi rozšířená už v 10. století. Díky staroslověnským legendám se pak jeho kult rozšířil i na Rus, jak dokládají tamní rukopisy tzv. První staroslověnské legendy. Úctu v říši zase dokumentuje jak

Gumpoldova legenda, sepsaná kolem roku 980 z příkazu císaře Oty II., tak vůbec rozšíření rukopisů legend, přítomnost ostatků v říšských kostelech a různé zmínky o svaté Praze v tehdejších historiích.

Část ostatků je uložena na Pražském hradě v katedrále sv. Víta. Lebka bývá při slavnostních příležitostech vystavována. Podle nařízení Karla IV. měla na ní spočívat v době mimo korunovační ceremonii tzv. svatováclavská koruna českých králů, kterou Karel symbolicky českému světcovi věnoval. Král se tak přihlásil ke svým přemyslovským předkům, kteří již na sklonku 10. století chápali Václava jako patrona rodu a české země a od sklonku 11. století jej pak považovali za věčného knížete české země.

Svatováclavský cyklus byl vyobrazen ve Velké věži hradu Karlštejna na stěnách přístupového schodiště do Kaple sv. Kříže. Z doby Karlovy pochází také známý votivní obraz druhého pražského arcibiskupa Jana Očka z Vlašimi, na němž byli vyobrazeni patroni české země a kde sv. Václav zaujímá výjimečné postavení. Známá je Myslbekova jezdecká socha sv. Václava na Václavském náměstí v Praze, jejíž masa spočívá pouze na dvou bodech – přední levé noze a zadní pravé noze Václavova koně. Václav je symbolem české státnosti a patronem České země. Na podstavci je napsáno: „Svatý Václave, vévodo české země, kníže náš, nedej zahynouti nám ni budoucím.“

Pozměněná podoba „svatováclavské orientace“, zrozené v novodobých dějinách jako koncepce české státnosti, a ideologicky pokřivený pohled na svatého Václava byly zneužity v době Protektorátu Čechy a Morava. Svatováclavská orlice byla tehdy nejvyšším protektorátním vyznamenáním.

Spory a nejasnosti

O životě Svatého Václava nejsou téměř žádné spolehlivé doklady. Není jisté jeho datum narození ani datum úmrtí. Zpochybňují se důvody jeho zavraždění, rozdílný politický názor jeho bratra Boleslava a objevily se i domněnky, že Václav žádného bratra vůbec neměl, protože jména Václav a Boleslav znamenají totéž – „více slav“ (bole = více).

I takovéto názory na osobu sv. Václava lze najít na sociálních sítích internetu! Posuďte sami co může být pravda a kde asi začíná lež.

Sv. Václav-Patron České země-proč ne? Obávám se však negativní reakce některých

fanatických čechofilů. V jeho době byly Čechy-Saskou kotlinou o kterou se s kratochvíle prali Moravané s Němci. Právě Němci zde vždy dostali lidově na frak a museli se vyplatit z otroctví. 950 zde již byla česká škola v Budči! 860 byl přijat jednotný Moravský jazyk od C+M později zvaný TZESKY (těšský) céský. Prostě patron České země byl Němec jak poleno, musel se tzesky teprve naučit. Dělal dluhy zrovna u nejbohatšího ze Švábů a Sasů, Klingenberka kurfiřta a syna císaře Římského. Proto ony rvačky, nechtěl platit-jak dopadl to víme. Úděl a moc převzal loajální bratr.....

Stačí se podívat na mapu Velké Moravy a v dnešním centru Prahy najdete mini knížectví. Proslulé vraždami a vyvražděním. Podle tehdejšího osídlení není naprosto jisté jaké národnosti Václav byl. V jeho knížectví ani škola nebyla v Budeči mimo Prahu. 920 musela být s výukou jazyka Moravského. Proto se naučil česky. Celá tahle rodina „vr...“ musela přísahat věrnost Moravanům. Jinak by nepřežila.

Dlužil kam se podíval, půjčil si peníze od Saského kurfiřta a vévody Klingenberka a zastavil celé panství (větší zemědělec). Dopadlo to tak že Klingenberk zabral celé jeho území a trvalo čtyři generace Václavů než částečně peníze dostal. Mezitím vévoda z Klingenberku zdomácněl a investoval do pustého území dnešních Čech, Slezka, Moravy, Slovenska, Polska. Klingenberkové přežili Přemyslovce. Jindřich si vzal nemanželskou dceru Václava IV. Kláru a dohlížel na vládu ve Slezku nad švagrem Mikolášem. Který sice titul měl ale jinak byl bez peněz. Klingenberkové se po letech dělí na Klingenberky z Klingenberku (Švýcarsko, Rakousko, Německo, Francie), Janovice (Moravská odnož kolonistů Čech), Benešovice (Moravská odnož kolonistů Moravy, Slezka, Slovenska, Polska), Kueringi (Moravská odnož kolonistů Bavorska, Korutnan). Samotní Přemyslovci neznamenali naprosto nic. Důkazem je jednání Vévody z Klingenberku Jindřicha-Jana v Chebu s Němci o hranicích Moravy. Kdy Němci museli zaplatit draze Lužici, Sasko, Bavorsko. To dokazuje nadváhu Klingenberků nad všemi Moravskými a českými knížaty. Z pozice vlastnictví. Nastolení Lucemburků příbuzných Klingenberků. Pozdější vystřídání dalších příbuzných Habsburků.

Bratrovražda svatého Václava je plná nejasností. Proč ho zákeřný Boleslav začal ctít jako světce?

Vražda svatého Václava patří k osnovám už základních škol. Opravdu šlo ale ze strany Boleslava o plánovanou vraždu? Prastarý příběh si většinou pamatujeme velmi zjednodušeně, skoro jako nějakou pohádku o dvou bratřích. Zlý, mocichtivý pohan Boleslav se svou družinou ubodal dobrého, zbožného Václava u bran kostela v Boleslavi, aby se zmocnil jeho trůnu. Podle mnohých historiků ale tento výklad není úplně přesný; nejasnosti navíc provázejí i další aspekty historické bratrovraždy, která vešla do legend a díky níž máme svého patrona.

Není z čeho přesné okolnosti vyčíst

Důvodem, proč v tolika věcech panují nejasnosti, je samozřejmě absence spolehlivých dobových pramenů. Jediným vcelku důvěryhodným zdrojem informací je kronikář Widukind, tomu ale v době Václavovy smrti, k níž nejpravděpodobněji došlo 28. září roku 935, bylo jen 10 let. Všechno ostatní můžeme čerpat už jen z legend pocházejících minimálně až ze druhé poloviny 10. století tehdy už se ale o Václavovi hovořilo jako o světci a můžeme tedy s jistotou předpokládat, že měli tehdejší kronikáři tendence si příběh trošku přibarvit.

Pouhá shoda okolností?

Podle historika Dušana Třeštíka je dokonce možné, že Václavova vražda byla jen náhoda. „Boleslav Václava zřejmě nechtěl zabít, protože jej udeřil naplocho a čepel meče sklouzla po Václavově kožichu. Václav se bránil, ale Boleslav jej po chvíli porazil na zem,“ tvrdí v jednom z rozhovorů. „Jeho meč drží Václav a Boleslav volá své lidi: ‚Hejá, moji, kde jste!‘ Přiběhnou tedy Hněvsa a Česta a vidí pána, jak leží na zemi a na něm Václav s mečem. Zaútočí na Václava, ten utíká a chce se schovat do kostela.“ Fakt, že těsně před tím ochrnul po mrtvici vévoda saský a král východofranský Jindřich Ptáčník, který byl Václavovým velkým spojencem a o kterém hovoří většina pramenů jako o politickém kontextu vraždy, tak podle Třeštíka mohl být jen shodou okolností. Vraždu ale každopádně neměl kdo potrestat a Boleslav se mohl zmocnit trůnu bez problémů.

Proč se ale tři roky po vraždě bezbožnému Boleslavovi všechno rozleželo a nechal bratrové ostatky dovézt na Pražský hrad? Proč začal podněcovat uctívání nenáviděného bratra a nakonec tak ke konci nepřímo pomohl založit biskupství na Pražském hradě? Těsně po bratrově smrti se na jeho drsné politice nic nezměnilo; vládl krutě a místo toho, aby nechal jednotlivá území v knížecí samosprávě, rodové předáky stál a správu předal svým lidem. „Václav vládl vlastně ještě kmenovým, ‚demokratickým‘ Čechám. Boleslav udělal z Čech stát. Zavedl například takové věci, jako jsou hrdelní tresty,“ tvrdí Třeštík. Právě proto ale podle něj Boleslav nakonec otočil a začal tak kult Václavova uctívání: Pokud měla totiž země skutečně prosperovat a být významným, autonomním státem, musela zapracovat nejen v oblasti politiky, ale taky církve.

Závěr Boleslavova života

„Boleslav svatého Václava potřeboval, protože chtěl pro Prahu biskupství,“ vysvětluje Třeštík. „Musel přinést nějaký pádný argument k tomu, že Čechy jsou opravdu křesťanské, že mají svatého patrona. Václav byla čerstvá legenda, kterou ve prospěch vzniku biskupství argumentoval.“ Pokud si Václavovu vraždu Boleslav skutečně naplánoval využít ji jako nástroj k posílení vlastní moci je opravdu hodně silná káva, alespoň tedy na současné poměry. Od té chvíle, kdy převezl Václavovy ostatky na Pražský hrad, se nicméně začaly objevovat první zázky o Václavových zázracích. Chytily se jich další psané legendy a výsledkem je, že se svatý Václav nakonec stal hlavním patronem českého národa a symbolem české státnosti.

Boleslav I., zvaný Ukrutný (asi 915 Praha? –15. července 967/972), byl pátý český kníže z rodu Přemyslovců.

Hodnocení Boleslavovi osobnosti a vlády se během doby mění. František Palacký (byl český historik, politik, spisovatel a organizátor veřejného, kulturního a vědeckého života v soudobé Praze. Je považován za zakladatele moderního českého dějepisectví.) mu sice

neodpustil vraždu Václava, na druhou stranu byl pro něj jedním z největších panovníků, kteří kdy seděli na českém trůnu. Činy Boleslava, ať už šlo o rozšíření Českého knížectví, nebo snahy o založení biskupství, chválil i Václav Novotný, (byl český historik Gollovy školy a profesor českých dějin na Univerzitě Karlově v Praze.) byť ani on mu neodpustil vraždu Václava. I moderní historiografie Boleslavovu osobnost hodnotí kladně. Dušan Třeštík (byl český historik a publicista.) popřel Boleslavovu účast na vraždě Václava, sám ho navíc hodnotí jako sjednocovatele českého státu a rozšiřovatele křesťanství a také dodává,

že Boleslav vytvořil starý český stát. Michal Lutovský (český archeolog a historik) napsal o Boleslavovi kompletní knihu, ve které ho neustále chválí a považuje ho za velmi mocného panovníka té doby, který téměř z ničeho vybudoval mocný stát. Jako mocného knížete, za jehož vlády se Čechy povznesly, jej vidí také Petr Charvát. (pozn. - je český archeolog, orientalista a historik. Zabývá se archeologií a dějinami Orientu, a také staršími českými dějinami.)

Přejeme všem vacenovským dětem krásné a úspěšné prožití školního roku 2022/2023

Prázdniny už skoro končí,
léto už se s námi loučí,
zase začne škola,
budem sedět doma.

Ráno, když jdem do školy
s hotovými úkoly,
sluníčko nás láká ven,
ale my tam nemůžem!

Zasedneme do lavic,
nejde dělat z hola nic.
Celý den se budem učit,
matika nás bude mučit...

Ale když to přežijem, po škole zas půjdeme ven. Do večera máme čas na hřišti si užívat.

Pro zasmání

„Jak to, že máš zablácené boty i nohavice, když venku žádné bláto není?“ „Ale je, mami, jenom se musí umět hledat!“

Maminka posílá syna večer spát. Ten protestuje: „Mami, to ale není spravedlivé! Tatínka necháš spát u televize a mě, který by se rád díval, ženeš do postele!“

„Aničko, jak se jmenuje ten obrázek, co jsi nakreslila? „No, Stračena na pastvě.“ „A kde máš namalovanou trávu?“ „Stračena ji spásla.“ „A kde je ta Stračena?“ „Odešla.“ „A pročpak odešla?“ „No, co by tam dělala, když tu trávu spásla?“

„Vašíčku, vyjmenuj mi sedm polních škůdců!“ „Pět hrabošů a dva křečci!“

Učitel pracovní výchovy dovolil žákům v dílně, aby si každý udělal to, co doma potřebuje. Jeden dělá poličku, druhý věšák, jen Petřík pořád hobloval silné prkno. „Co to bude?“ vyzvídá učitel. „Nic, já jen potřebuju hobliny do klece pro křečka.“

Povídá otec dceři, která právě položila sluchátko: „Co se stalo, že jsi hovořila jenom půl hodiny?“ „Byl to omyl...“

„Co říkali tvoji rodiče na vysvědčení?“ „Velmi se zlobili, pane učiteli, raději se jim vyhýbejte!“

Jeden pes říká druhému „Jmenuji se Ukrutný Rek a jak ty?“ „Já...K noze čokle!“

Kája zajde za mámou a ptá se: „Mami, můžu jít ven?“ „Zeptej se táty.“ Kája se nakloní k otci, který čte noviny a polohlasně se ho zeptá: „Tati, čteš noviny?“ „Ano.“ „Slyšelas, mami? Táta říká ano.“

Rodiče večer spěchají do divadla. Svému dítěti pustí gramofon s tím, že až si desku poslechne, půjde spát. Vrátil se za tři hodiny, dítě bije hlavou o zed' a volá: „Chci! Chci! Chci!“ Z gramofonu se ozývá: „Chcete slyšet pohádku...? Chcete slyšet pohádku...? Chcete slyšet pohádku...?“

Přijde děvčátko do Zverimexu: „Chtěla bych nějaké morčátko!“ „A jaké chceš? Krásné bílé nebo takové to pěkné šedivoučké?“ „To je jedno, mému hadovi na barvě nezáleží.“

„Sestro, vzala jste pacientovi krev?“ „Ano,“ povídá sestra, „ale měl ji jenom pět litrů!“

Sedí dva na žiletce a jeden říká: „Posuň se!“

„Pepíčku, netahej dědečka za vousy... A vůbec děti, zavřete už tu rakev!“

V knihovně: „Prosím vás, kde máte nějaké knihy o sebevraždách?“ „Pátý regál zleva, střední police.“ „Ale tam není žádná kniha!“ „Vidíte, jací jsou lidi! Půjčí si a nevrátí!“

Sedí voják na pařezu a cucá patronu. Najednou patrona bouchne a roztrhne mu pusou od ucha k uchu. Přijde druhý voják a říká: „Ty blbe, ty se tomu směješ, ale mohlo tě to zabít!“

Máma říká ráno svému synovi: „Vezmi si čisté spodní prádlo – co kdyby tě srazilo auto?!“

Vrací se manžel ze služební cesty a už před domem má takový nepříjemný pocit. Vrazí do bytu a ihned se řítí do ložnice. Zpod peřiny se ozývá výskot a vykukují čtyři nohy. Muž vytáhne pistoli a pološílený vzteky vystřelí celý zásobník. Jako v mátohách se vpotácí do kuchyně a vtom vejde jeho žena, která drží prst u úst a říká: „Pssst, přijeli vaši.“

Jdou dva šohaji po silnici a najednou kolem nich projede chlap na motorce a nemá hlavu. Šohaji jen zavrtí hlavou a jdou dál. Za chvíli kolem nich projede další motorkář bez hlavy. Opět zavrtí hlavou a jdou dál. Když kolem nich projede další motorkář, který nemá hlavu, řekne jeden z těch šohajů: „Hele, Karle, neměl by sis dát tu kosu na druhé rameno?“

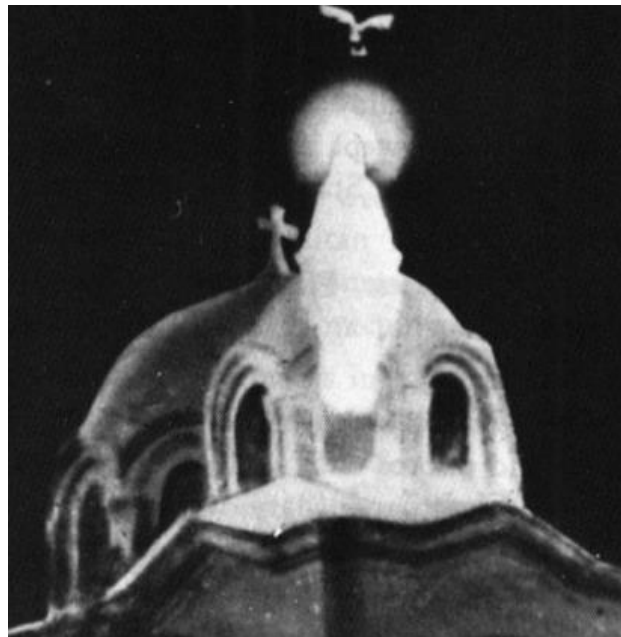

Podivné události u Káhiry

Zjevení Panny Marie, nebo neobvyklý přírodní jev?

Mezi mariánská zjevení patří i události z Egypta, které se odehrály mezi roky 1968 a 1972. Svým charakterem i počtem svědků patří mezi velmi výjimečné. Měla se tu opakovaně zjevovat Panna Marie a další svatí. Události dodnes nemají vysvětlení.

Teplo jarního dne pomalu střídá chlad přicházejícího soumraku. Pro egyptského automechanika Farouka Atwu to má být večer jako každý jiný. Spolu se svými kolegy se nachází na káhirském předměstí Zeitoun, jež se má brzy proslavit. Nad kupolí nedalekého kostela se totiž 2. dubna 1968 objevuje obrys zářivé, bílé ženské postavy. Farouk a jeho kolegové si zpočátku myslí, že jde o nějakou sebevražedkyni. Proto na ni křičí, ať neskáče. To se již kolem nich začnou shromažďovat další lidé, kteří si uvědomují, že žádný člověk by se na zaoblené střeše neudržel. Je také přinejmenším zvláštní, že postava světélkuje a chvílemi se prý nad střechou vznáší. Někteří z přítomných začnou vykřikovat: „Panna Marie.“ Skutečně se jim zjevila tato světice?

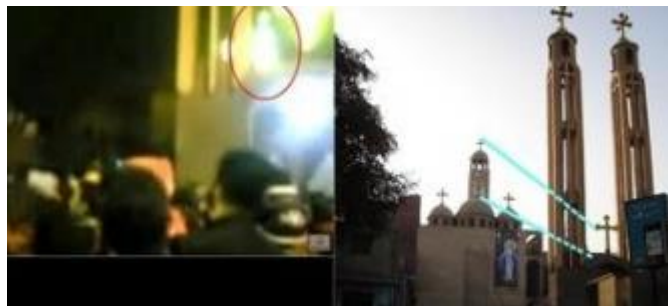
Na místo, kde se mezitím shromáždí velký dav, jsou brzy přivoláni i zástupci místní policie. Ti se snaží neplánované shromáždění rozehnat, přičemž podivný jev vysvětlují jako odraz světla z pouličních lamp. Ale mohl by mít tvar lidské postavy? Po několika minutách úkaz nad střechou koptského kostela mizí. To je však pouze začátek! Další záhadné jevy se ukáží o týden později – večer 9. dubna. Fenomén opět trvá pouhých několik minut. Avšak úkazy nad zeitounským svatostánkem Panny Marie se následně objevují pravidelně až do května 1972, někdy i třikrát týdně. Zatímco někdy je postava vidět pouze několik sekund, jindy to jsou minuty, či dokonce více než hodina!

Zeitounské úkazy jsou svědky několikrát zachyceny také na fotografie a natáčí je i egyptská televize. Dokonce je na vlastní oči spatří i egyptský prezident Gamal Abdel Nasser (1918 – 1970). Mohlo by tedy jít o hromadné halucinace nebo davovou sugesci, jak později tvrdí mnozí skeptici? Jenže co důkazy v podobě fotografií či videí? Svědky v Zeitounu také nelze podezírat ze zaujatosti v rámci křesťanské víry. Jevy zde totiž vidí vždy početný dav složený nejen z křesťanů, ale především muslimů, židů i lidí jiných vyznání včetně ateistů! Nechali by se všichni ošálit jakousi davovou sugescí nebo trikem?

Zjevení na okraji Káhiry jsou považována za zázraky, které mají upozornit Egypt i svět na nutnost míru a lásky. Počátkem června 1967 totiž mezi Egyptem a Izraelem proběhne takzvaná šestidenní válka, která si na straně země na Nilu vyžádá přes 20 tisíc obětí! Celý rok 1968 je pak ve světě obdobím krvavých demonstrací, násilných převratů, okupace Československa a vyhrocení války ve Vietnamu. Měly tedy tajemné jevy upozornit na nutnost míru?

Zatímco některé dny se nad kostelem objevuje pouze Mariina tvář, jindy se ukáže celá zářící postava. Občas prý má Marie v rukou malého Ježíše Krista, a jindy se vedle ní dokonce objevuje i další světelná postava. Byl to snad její manžel Josef? Jenže tím plejáda

úkazů nekončí. Okolo kupole a někdy i uvnitř ní je pozorována silná záře. Poblíž zjevení se také občas objevují světla, někdy ve tvaru letících holubic. Ty však kupodivu nemávají křídly, pouze se vznášejí ve vzduchu. Žádná z postav však nikomu nepředává poselství, jak je u jiných mariánských zjevení obvyklé.

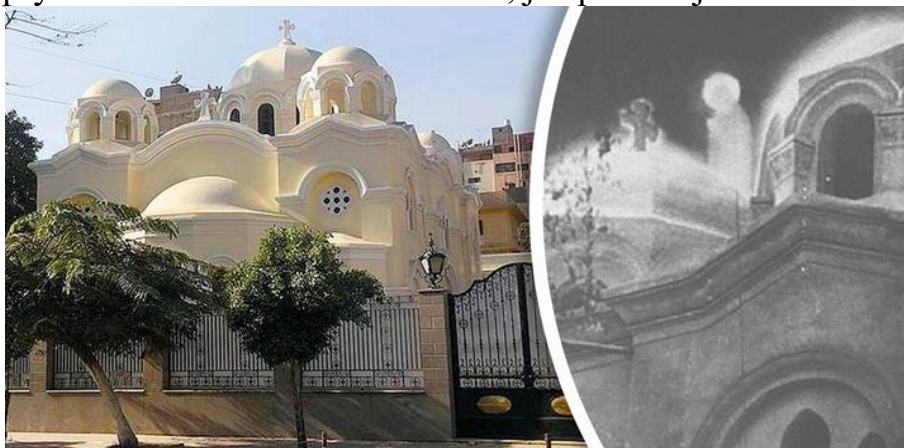
Označená místa zjevení

Někdy se před nebo během události objevují různobarevné a měnící se záblesky. Kolem světelných postav také světci potvrzují záři, či „auru“, která je vidět i na několika dochovaných snímcích z té doby. Může jít o podvod, kterým chce kdosi v jinak převážně muslimské zemi přivést osoby na křesťanskou víru? Zřejmě právě z důvodu převažující muslimské víry v Egyptě není o pravosti zdejších tajemných jevů zpočátku přesvědčena ani tehdejší egyptská vláda. Nakonec však její zástupci musí kapitulovat a uznat pravost jevů, neboť ani pečlivé policejní vyšetřování žádný podvod neprokázalo. Šlo tedy o abnormálně dokonalé iluzionistické triky, nebo o paranormální jevy?

Policisté nejprve pracují s teorií, že to byl podvod realizovaný s pomocí speciální promítací kamery. Po prvních zjeveních prohledají okolí podezřelého kostela v *okruhu 24 kilometrů*. Žádná zařízení zde však nejsou nalezena. Ale mohl vůbec v té době existovat *projektor*, schopný vytvářet trojrozměrné a dokonalé obrazy? Vždyť složité holografické 3D projekce byly tehdy hudbou vzdálené budoucnosti! A ani dnes nejde o nijak malá zařízení, jež jdou lehce skrýt. A pokud tehdy podobná technologie opravdu existovala, disponovala jí pouze úzká a elitní skupina – *snad* z vojenských či bohatých průmyslových kruhů. Události ze Zeitounu měla vyšetřit i komise sestavená z vysokých kněží a biskupů, kterou sestavil *patriarcha Cyril VI. (1902-1971)*. K jakému závěru dospěla?

Ze závěru komise plyne, že pravost tajemných jevů nelze zpochybnit. Proto již 5. května 1968 vydává Cyril VI. prohlášení uznávající mariánské zjevení za pravé. Zprávy o záhadných manifestacích se brzy dostanou i k uším římskokatolického papeže Pavla VI. (1897-1978). Mezi svědky zvláštních fenoménů totiž nechyběly ani káhirské jeptišky, které vzápětí poslaly podrobnou zprávu do Vatikánu. Na jejím základě je údajně do Káhiry vyslán zástupce papeže. Obrovský počet svědků káhirských fenoménů, stejně jako vyjádření expertů o pravosti pořízených snímků nad kostelem, přivádí v roce 1969 stále více lidí z celého světa k přesvědčení, že v Egyptě skutečně došlo k zázraku.

Zjevení v Zeitounu, která celkem spatří více než 250 tisíc osob (některé odhady hovoří až o třech milionech lidí), dodnes nejsou objasněna. Mezi jedno ze sporných vysvětlení patří hypotéza zemských světel. O co jde? Roku 1975 přichází americký neurolog Michael Persinger (*1945) se šokující hypotézou. Podle něj může za některými pozorováními UFO a dalších tajemných světelných fenoménů stát zvýšená seizmická (zemětřesná) aktivita. Ta má produkovat intenzivní elektromagnetické pole, které vytváří světelné koule a další podobná tělesa – takzvaná zemská světla. Také prý dokáže zkreslit lidské vědomí, jež pak údajně vnímá nereálné předměty. Roku 1969 dochází v okolí Káhiry vskutku ke zvýšenému výskytu zemětřesení. Jenže jak vysvětlit, že zjevení v Zeitounu viděly tisíce osob již měsíce před tímto obdobím, stejně jako ve dvou následujících letech? Došlo zde tedy k zázraku?

Okénko do historie farnosti

Postní kříž a Olivetská hora

Pro dobu svatopostní týž daroval kostelu veliký barokový kříž na hlavní oltář s tělem Krista Pána. Oprava provedena Stanislavem Česákem, řezbářem v Hradci Králové stála 1 270 Kč. V téže době

pořízeno pro kostel sousoší „Olivetská hora“ se sochami P. Ježíše, sv. Petra, sv. Jana a sv. Jakuba, které dodala firma Josef Neškudla a spol v Jablonném n. Orlicí. Cena 4 685. Zapláceno bylo z odkazu - daru + Bohumily Ingrové z Vacenovic č. 244 Kčs 3 000 – na sochu P. Ježíše daroval Frant. Marcián starší 500 – Kč, sochu sv. Petra Kliment Krist 400 Kč, sv. Jana Jan Ingr č. 205 Kčs 400 (a 4 600 Kč pro kostel) sv. Jakuba Jakub Štastný č. 30 Kčs 400. Sousoší se strojí od Popelce do Zeleného čtvrtku na oltáři Božího hrobu.

Nové předměty kostelní

V r. 1949 byl kostel vybaven a doplněn mnoha liturgickými předměty jak zde jsou uvedeny: Pamětní konsekrační deska z carrarského mramoru se zlacenými písmeny nápisu:

Die 5. Octobris anno D. MDCCCXXX ecclesiam hanc in honorem Saeratissimi Cordis Jesu ThDr Joannes Stavěl, episcopus olomucensis consecravit. Rozměry 60x45x2cm, cena Kčs 1 805,60. 2 kroupky z carrar. mramoru, hranaté, v předsíni chrámové, cena Kčs 3 265,90. 2 kroupky z carrar. mramoru, zakulacené (na kůru a v sakristii) Kčs 3 075,40. 10% všeobecné daně z Kčs 7 783 – Kčs 778,30, celkem náklad Kčs 8 925,20. Dodal závod Moravský průmysl kamene, nár. podnik Přerov.

1. černé antependium na kazatelnu s hedvábným třepením Kčs 2 697,30 od firmy Werner Brno, darovala Josefa Dobšová z Vacenovic č. 75.

1. fialové antependium, vyšíváné se stříbrným třepením, Kčs 4 007,60, od Wenera v Brně, darovali manželé Josef a Marie Příkazských z Vacenovic č. 202.

stříbrné třepení k antependiím Kčs 738

1 černý příkrov na tumbu s hedvábnými portami, zlatým a hedvábným třepením a křížem z hedvábného brokátu Kčs 3 830 – od Wenera v Brně. Daroval Josef Bábík č. (*neuveďeno*)

1 kříž v sakristii nad klekátkem Kčs 900

1 kadidelnice s loďkou a lžičkou, niklované, v moderním slohu Kčs 1 919. Dodala Akademie křesťanská v Praze, dar Michala Fišmana, obchodníka ve Vacenovicích.

1 pouzdro na monstranci , od Wenera v Brně Kčs 790

1 pouzdro na kalich, od Wenera Kčs 367,40

1 Iněné bílé cingulum a 1 zlatý třapeček k tabernákulu Kčs 115,70

2 tříhlasé oltářní akordiony od Chrámového družstva v Pelhřimově Kčs 950

1 pacifikál postříbřený (bez sv. ostatků) od Chrám. druž. V Pelhř.	Kčs 560
1 anděl „kýval“ (pokladnička) od Wenera v Brně	Kčs 415
6 tříramenných svícňů, mosazných, na elektriku s falešnými svícemi od Wenera	Kčs 4 500
1 oltářní čtyřzvukový akordion opraven u Wenera	Kčs 232,80
10m Iněného plátna z Chrám. Družstva v Pelhřimově	Kčs 525
oprava ciboria: nový příklop v ohni zlacený od Wenera	Kčs 3 383,60
1 proc. kříž dub. s polychro. Tělem Krista Pána, délka 160, od Kafky v Čer. Kostelci	Kčs 2 970
1 souprava elektrického věčného světla od Chrám. družstva v Pelhřimově	Kčs 170
1 kříž dub. na kazatelně s Tělem Páně v přírodní lípě od Charváta v Kutné Hoře	Kčs 6 500
1 tabulka „altare privilegiatum“ nad svatostánkem od Charváta v K. H.	Kčs 1 300
1 křestní svícen od Charváta v K. H.	Kčs 350
2 fialové korouhve s obrazy sv. evangelistů , olejomalba na plátně, od Wenera v Brně	
Jednu daro. (<i>mezera v písmu</i>) Bolfová č. (<i>mezera – neuvedeno</i>) a jednu členové Živ. Ruž.	5 037,60
5 táhel k akordionu z hedv. brokátu v liturg. barvách se stříbrným kováním od Wenera v Brně darovala Bolfová č. (<i>neuvedeno</i>)	Kčs 1 102,20
1 pytlíček na zvonečkové sbírky otevřený	Kčs 442
14 ručně malovaných hliněných váz pro květiny s miskami	Kčs 3 310
1 patena oválová, postříbřená k sv. přijímání od Hudaně z Bratislavy	Kčs 460
1 velký koberec k hlavnímu oltáři 250 x 350	Kčs 11 132
dar Josefů a Josefek z Vacenovic k svátku sv. Josefa r. 1949.	
10 oltářních zdobených svící od Řeřuchy v Bystřici pod Hostýnem	Kčs 1 381,50
2 zelené korouhve s obrazy na plátně	Kčs 6 982
1 antependium z černého brokátu od Akademie křesťanské	Kčs 1 270
4 pokrývky na pultík o liturgických barvách	Kčs 2 335
1 černý pokrov na máry k pohřbům s bílým křížem od Hudaně z Bratislavy	Kčs 3 530
1 celostříbrná paténa k sv. přijímání, silně v ohni zlacená	Kčs 2 290
1 černý závěs na kazatelnu s trapérií od Wenera v Brně	Kčs 1 253
1 zelený závěs na kazatelnu	Kčs 1 253
1 velká bílá korou. Živého růžence s obrazy P. Marie Růžencové a sv. Rodiny	Kčs 8 675
1 souprava nádobek na sv. oleje s pouzdem od Křesť. akademie v Praze	Kčs 673
2 relikviáře z bronzu silně zlacené a zdobené polodrahokamy	Kčs 4 921
Zhotovila je Křesťanská akademie v Praze a jsou v nich uloženy sv. ostatky sv. Klementa Hofbauera a bl. Jana Sarkandra	(pozn. - ???)
Jezulátko do jeslí ze sádry – délka 47cm	Kčs 366
Nová farní pečeť, umělecká práce arch. Ing. B. Štorma	Kčs 1 510
1 nástěnný tříramenný svícen u kazatelny	Kčs 1 285
Nové koberce (běhouny) k hlavnímu oltáři, P.Marii, sv. Cyrilu a Metoději (tmavě zelené)	
k Božímu hrobu (šedý) s oplechováním a červený plyš na kazatelnu	Kčs 9 682,50
Rovné razítko pro farní kancelář	Kčs 31